

Ὁ Ροβέρτος Μπράκο εἶν' ἓνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀγαπημένους δραματικούς τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει τὰ ἔργα του εἶναι ὁ κομψότατος, ὁ χαριτωμένος διάλογος, ἡ μοναδική τέχνη του στὴν πλοκὴ τῆς ὑπόθεσης, καὶ τὸ σπιθόβολο πνεῦμα του ποὺ καταφέρνει μέσα στὴν πιὸ βγενικὴ φράση νὰ κρύβῃ τὰ χυδαιότερα πράγματα. Ὅλα του σκεδὸν τὰ ἔργα εἶναι παραδείγματα κωμικῆς λεπτότητος καὶ βαθύτατης σατυρικῆς δυνάμεως. Τὸ σφιχτὸ δέσιμο τῆς ὑπόθεσης εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ ταλέντου του. Στ' ἀριστούργημα του «ἡ Ἄπιστη» (L'infedele) ποὺ τὸ ἔπαιξε κ' ἡ «Νέα Σκηνὴ» καταφέρνει μέσα σὲ τρεῖς μεγάλες πράξεις νὰ κρατᾷ τὸ ἐνδιαφέρο τοῦ κοινοῦ μὲ τρία μονάχα πρόσωπα. Τόσο σφιχτὸ εἶναι τὸ δέσιμο τοῦ μύθου, καὶ τόσο δυνατὸς καὶ συναρπαστικὸς ὁ διάλογος. Ἐγράψε πολλές κωμωδίες καὶ δράματα, μὰ ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἡ κωμωδία μὲ τίς ἐλαφρὲς δραματικὲς σκηνὲς κατὰ τὸ εἶδος τῆς «Ἄπιστης». Ἀνάμεσα στὰ ἔργα του σημειώνουμε τὴν κωμωδίαν «Τέλος τοῦ ἔρωτα» καὶ τὰ δράματά του «Μιὰ γυναῖκα» καὶ «Δὸν Πέτρος Καροῦσο». Τὸ συχολικὸ του δράμα «Ὁ Θρίαμ-

θος» είναι μιὰ λεπτότατη ἀνάλυση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ὁ διάλογος ὅμως καταντᾷ ὀλίγο μονότονος κ' αἱ χαραχτῆρες του δὲν εἶναι πάντοτε ἀληθινὰ χαραγμένοι. Αὐτὸ ἄλλως τε δὲν εἶναι προτέρημα τοῦ Βrasso. Καθὼς ἡ «Ἀπιστη» ἔτσι κι' ὅλα του σκεδὸν τὰ ἔργα δὲν ἔχουνε τὴν ἀλήθεια γιὰ συστατικό τους. Ἀδιάφορο ὅμως, μετὰ στὴν ἀκατάσχετη πλημμύρα τῆς Γαλλικῆς φάρσας μὲ τὰ συνειθισμένα ἀστεῖα καὶ τὶς αἰώνιες παρεξήγησεις, ὁ Μπράκο, ὁ καθαυτὸ βαφτισμένος στὴν κομψότητα καὶ στὴ χάρη τοῦ Ἰταλικοῦ πνεύματος, καὶ ξεχωριστὰ τοῦ Ναπολιτάνικου, ἔρχεται σὰ σωτήρας μας νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι ἀρκετὰ πιά μπουχτίσαμε μὲ τὴ Φραντσέζικη ἐξυπνάδα κι' ὅτι καιρὸς νὰ μᾶς ἔρθῃ καὶ τὸ ἀρωματισμένο ἀπ' τὶς μυρωμένες αὔρες τῆς Νεάπολης χιοῦμορ.